

Елегія

Антін Павлюк

Дрімає далечінь і вихорці житами
ліниво родяться і розтають ліниво.
Ех, в далині у ясній ген аж там ми...
та як би осягли – були щасливі.

Крил велетенських помах там розбігся,
синіє, майорить далекими горбами...
Коли, як вітер, жити не спромігся,
нема чого й стогнати у нестямі...

Нема чого кричати, бо не вмів же...
і не здолав горіти і палити...
Тепер чуже і те, останнє диво —
свій колос наливати, як це жито.

Землі первісної важке, стоплідне лоно
розкрите жде – а велетня немає...
і захід – як вулкан... Вогонь, моря червоні...
а день, безсилий день – конає.